

מים ביקש, חלב נתנה: שתי המארחות ב"קופה-קבאנה"

תינות — בשיחה עם לקוח פוטנציאלי, כשהן מציעות לו להיכנס בעד הפתח האפל. רבים מהלקוחות אינם יודעים למה הם נכנסים, כאשר הם נכנסים. הם מצפים אמנם שיתבקשו לשלם בעד משקה או שניים — אבל לא מחירים שהם מתבקשים לשלם.

אז משקה. אחר, רושם משהו במחברת לפניו. במחברת שמות הבנות, וברגע ש"הלקוח שבחברת אחת מהן מקבל משקה. מסמן הבארמן + ליד שמה של הזוכה.

27 ל"י

לכוסית משקה

כרהם מפעיל את הטייפרקורדר. מחזיקה יוונית. הוא הוזר וקרוב אלי:

אם ייתכן, נעשה עמוק יותר. גם החום עולה בכמה מעלות. רק התיישבנו ליד הבר, בקומה הר שנייה, — וכבר דווקא כן מפריעים לנו. אברהם מופיע לדינו, בידיו שתי כוסות חדשות. אמנם לא הזמנתי, אבל מה מקב-לים בלי להזמין. זה נקרא שירות. אבר-הם תוקע לי פתק ביד. "החשבון" הוא מסביר. "אני מבקש לשלם עכשיו 80 ל"י."

אני מוציא את הארנק, סופר לידו שמור נים ל"י, ומחזיר עשירייה בודדת לארנק. אברהם תופס בידו. "תן לי גם את זה, זה הטיפ שלי."

הלכה העשירייה אחרי השמונים. לא (המשך בעמוד 34)

בציפיה: יושבות צמד מאר-

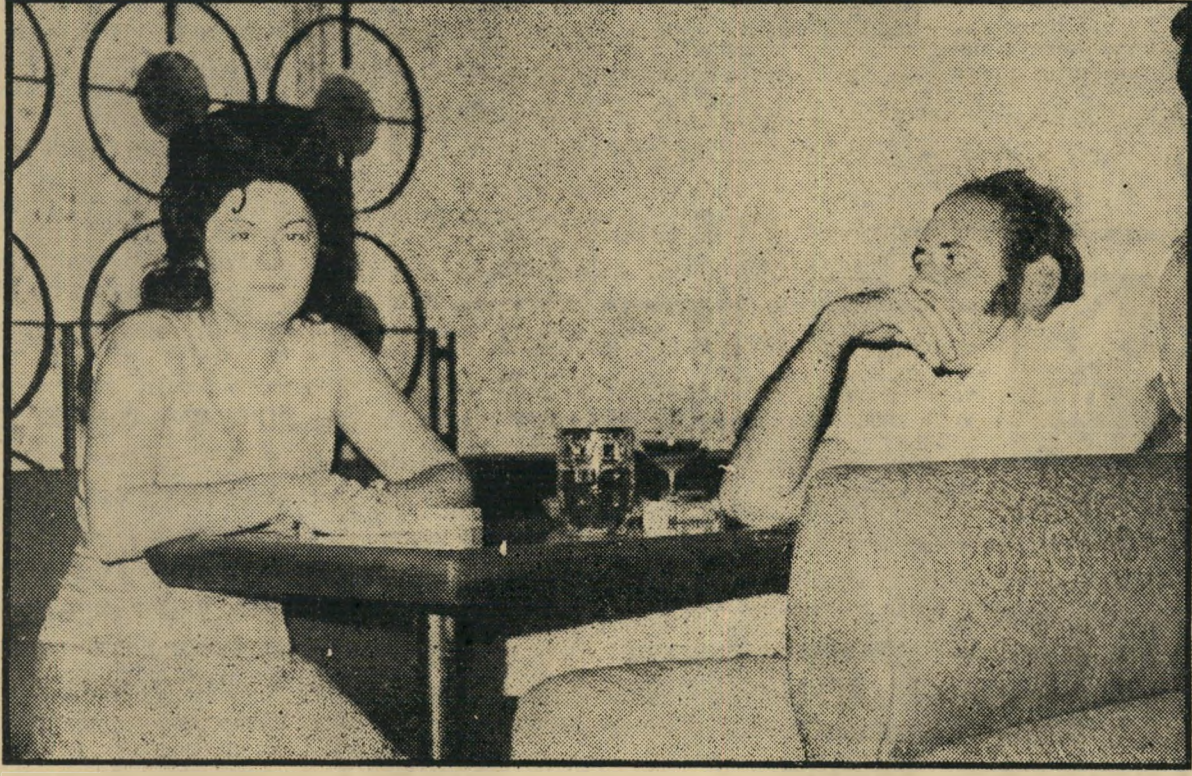
חות, בצהרי היום, על המדרכה בחזית מועדון-החלילה הבוקרי "קופה-קבאנה", כשהן משמי שות מירסומת חיה לפירמה של המקום.

"אתם יכולים לעלות למעלה." הוא מגלה לי. החיוך עוד דבוק. "כאן, עולה לך משקה 13 וחצי ל"י. למעלה, איפה שלא יפריעו לכם, 27 ל"י."

אני לוקח את הכוס שלי. שהמשקה ב" תוכה מזכיר לי משהו הרומה לקמשרי, חנה לוקחת את הכוס שלה — שכאשר טעמתי ממנה, הייתי יכול להישבע שיש בה מים פשוטים — ואנן עולים במדרג גות, לאיפה שלא יפריעו לנו. התושך.

המארחת: אביבה עובדת ב"ריץ בר" כבארמנית, ממלאת מקום

כמארחת כאשר יש לה. מנומסת, נעימה, לא תוקפנית, היא הטיפוס המושלם של המארחת. הבארים מציעים לאורחים מארחות מכל הסוגים והגוונים — החל מטיפוס האם המבינה ועד ללוליטה המבטיחה רבות.

עם הלקוח: מארחת ולקוח ב"ריץ בר". שניהם לא נאותו למסור את שמותיהם. ישיבה מנומסת זו נדירה ביותר, במועדוני-החלילה של הבוקר — בדיוק כמו במועדוני-החלילה של הלילה. לרוב, משלם הלקוח תמורת התענוג למזמזא את המארחת — ואכן, זו זכותו, כל זמן שהוא ממשיך לשלם עבור זרם המשקאות.